

Arrest

nr. 235 683 van 29 april 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Messidorlaan 330/box 1
1180 UKKEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VAN OVERDIJN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Pereira (departement Risaralda) en beschikt u over de Colombiaanse nationaliteit. Toen u drie jaar was, scheidden uw ouders. U woonde als kind in Pereira bij uw moeder en haar familie. Er gebeurden in Pereira veel illegale zaken maar u wist hier, gesteund door uw moeder, steeds ver van weg te blijven. Uw vader, met wie u nooit veel contact had, zat in het drugsmilieu. Toen u jong was (u schat dat u tussen 5 en 8 jaar oud was), reisde uw moeder naar Europa waar ze zich in London vestigde. U woonde na het vertrek van uw moeder afwisselend bij de familie van uw vader en bij de familie van uw moeder, die allen in Pereira woonden.

Toen u 13 of 14 jaar was ging u, samen met uw oudere zus C., in het huis van uw moeder wonen. Toen u meerderjarig was begon u afwisselend in Pereira en Medellín (departement Antioquia) te verblijven. Uw zus, die een partner had in Medellín, verbleef immers geregeld bij haar partner en u wilde graag bij uw zus zijn. Bovendien kon haar partner, bij wie jullie in Medellín konden verblijven, u vaak aan werk helpen in Medellín. Begin 2009 werd een zus van uw vader vermoord. U kende haar niet maar hoorde van uw grootmoeder aan vaderszijde dat ook zij in het drugsmilieu zat. Eind 2009 werd uw vader gearresteerd voor drugszaken en belandde hij in de gevangenis. Uw grootmoeder van vaderszijde ontving hierna bedreigingen van drugsbendes, die geld opeisten voor de drugs die door uw vader verloren was geraakt. Na de aanhouding van uw vader werd uw grootmoeder in de benen geschoten, weliswaar door de drugsproblemen van uw vader. Ze vroeg hierna één keer bij de politie om bescherming. Uw grootmoeder had schrik dat ook u iets zou overkomen en maande u aan om met uw moeder een manier te vinden om het land te kunnen verlaten. U verbrak het contact met de familie van uw vader en had enkel af en toe contact met uw grootmoeder. Enkele jaren nadat ze beschoten was ging de gezondheid van uw grootmoeder erop achteruit en overleed ze. Na het overlijden van uw grootmoeder had u geen enkel contact meer met de familie van uw vader. U voelde zich in Pereira nooit op uw gemak en kon er niet rustig leven, u was immers bang dat de drugskennissen van uw vader u er zouden zoeken. In 2012 vroeg u een paspoort aan omdat u Colombia wenste te verlaten. U diende een aanvraag voor gezinshereniging met uw moeder in Groot-Brittannië in, die evenwel werd geweigerd. In oktober 2015 verhuisde u naar Medellín, nadat u er een aanbod van een voltijdse baan had gekregen. Uw zus C. had zich ondertussen met haar nieuwe gezin in Pereira gevestigd in het huis van uw moeder, waar ook uw moeder, als ze eens om de 3 tot 4 jaar terugkeerde naar Colombia, verbleef tijdens haar bezoek. In Medellín leefde u in een arme, onveilige wijk. U probeerde onveilige situaties in Medellín te vermijden door 's avonds niet buiten te komen, op te letten in welke buurten u kwam en als u door bendes om geld werd gevraagd, hen dit te geven. Tweemaal werd u in Medellín beroofd. U vond het moeilijk om in deze omstandigheden te leven en besloot Colombia te verlaten. Op 5 juli 2016 reisde u via Spanje naar België, waar u op 20 oktober 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 10 november 2016 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken de afstand van uw verzoek vastgesteld, daar u niet was komen opdagen voor het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 7 december 2016 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U wenst niet naar Colombia terug te keren uit vrees vroeg of laat gevonden te worden door de drugsbende met wie uw vader in conflict was, uit vrees voor het algemeen bendege geweld in Colombia en omdat de economische situatie er niet goed is, zo moet men er lang werken voor een laag loon. Ter staving van uw identiteit en verzoek legde u de volgende documenten neer: uw Colombiaans paspoort, uitgereikt op 24 juli 2012; uw Colombiaanse identiteitskaart, uitgereikt op 10 februari 2004; uw rijbewijs, uitgereikt op 26 april 2010; uw militaire dienstplichtkaart, uitgereikt op 8 mei 2009; een kopie van een document opgesteld door de politie van Pereira op 30 december 2010 met een overzicht van de diverse problemen van uw familie en waaruit blijkt dat uw grootmoeder om bescherming heeft gevraagd, ook voor u; verschillende internetartikelen betreffende de veiligheidssituatie in Pereira en Medellín; een verbintenis tot tenlastenneming d.d. 21 juni 2016 waarbij uw tante in België zich garant stelt voor u; en uw boarding pass waarmee u op 6 juli 2016 van Barcelona naar Brussel reisde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst komt uw algemene geloofwaardigheid op de helling te staan door een ernstige tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw moeder, die sinds de jaren '90 in Londen woont, in 2015 tijdens een verblijf in Colombia door drugsbaronnen werd bedreigd (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5).

Tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal stelde u evenwel dat uw moeder eind 2014 naar Colombia terugkeerde voor een periode van twee maanden maar dat ze toen geen problemen kende in verband met drugszaken (van uw vader). U voegde hieraan toe dat uw moeder ook in 2017 terugkeerde naar Colombia, dat ze toen evenmin problemen kende en dat ze bovendien geen contact meer had met de familie van uw vader met wie ze, na de scheiding en haar vertrek naar Groot-Brittannië, alle contact verbroken had (CGVS I, p. 16-17; CGVS II, p. 12-13). Hiermee geconfronteerd, zei u enkel zich vergist te hebben. Een afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid gaf u evenwel niet (CGVS I, p. 17). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Ook uw vrees problemen te krijgen met de drugsbende waarbij uw vader betrokken was (CGVS I, p. 7, 11, 18; CGVS II, p. 15, 22), heeft u niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo heeft u de bedreigingen aan het adres van uw grootmoeder ten gevolge van uw vaders problemen met de drugsbende niet aannemelijk gemaakt. In dit verband legde u immers tegenstrijdige verklaringen af. U stelde tijdens uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal dat uw grootmoeder bedreigd werd maar **u wist niet** of zij rechtstreeks, telefonisch, per brief of op een andere wijze bedreigd werd (CGVS I, p. 13-14). Tijdens het tweede onderhoud stelde u evenwel plotsklaps dat uw grootmoeder u vertelde dat ze doodsb bedreigingen ontving per **telefoon** of via **dreigbrieven**, maar ook door **onbekenden** die haar op straat aanspraken (CGVS II, p. 8-9). Voorts had u betreffende deze door uw grootmoeder en eventueel andere familieleden ontvangen bedreigingen opvallend weinig accurate informatie. Zo wist u niet eens hoe uw tante is overleden – u stelde hierover geen vragen ondanks uw vermoeden dat er een verband was met de drugsproblematiek van uw vader – en wist u niet eens met zekerheid of de dochter die bij uw oma inwoonde ook bedreigd werd: u dacht dit alleen maar (CGVS I, p. 13; CGVS II, p. 12). Over de inhoud van de door uw grootmoeder ontvangen bedreigingen wist u niets. Zo wist u niet of u persoonlijk in de door uw grootmoeder ontvangen bedreigingen werd vermeld en of uw grootmoeder geld gevraagd werd. U wist evenmin of ze betaald heeft (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 8, 10). U wist ook niet of de bedreigingen aan haar adres ernstiger werden nadat ze beschoten was geweest (CGVS II, p. 13). U had voorts niet de minste informatie over het politieonderzoek naar aanleiding van uw grootmoeders klacht: nochtans meende u dat er een onderzoek was gevoerd (CGVS I, p. 17; CGVS II, p. 15). U had tot slot evenmin nieuws over eventuele bedreigingen die nog aan uw familieleden langs vaders kant geuit zouden zijn sinds het overlijden van uw grootmoeder. U erkende nochtans dat er contactmogelijkheden met uw vaders familie waren (CGVS I, p. 14, 16; CGVS II, p. 12, 14). Dat u geen accurate informatie had over deze door u beweerde bedreigingen, is bijzonder opmerkelijk, aangezien van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij zich grondig informeert over al deze aspecten die enigszins met (de kern van) zijn vrees verband houden. Gelet op deze vaststellingen heeft u de bedreigingen aan het adres van uw grootmoeder en eventueel aan haar familieleden niet aannemelijk gemaakt. Aangezien u veronderstelde dat u in deze bedreigingen werd vermeld, heeft u hierdoor evenmin de bedreigingen aan uw adres aannemelijk gemaakt. Aangezien u beweerde zeker te zijn dat er een verband was tussen de beschieting van uw oma en de door haar ontvangen bedreigingen (CGVS II, p. 15), komt tevens de geloofwaardigheid van de beschieting zelf op de helling te staan.

Dat u niet aannemelijk heeft gemaakt persoonlijk te zijn gevisieerd, blijkt tevens uit uw houding. Hoewel u de jaren voor uw vertrek uit Colombia een vestigingsalternatief had in Medellín, waar u geen problemen kende ten gevolge van de drugsproblemen van uw vader, keerde u steeds naar Pereira, waar u beweerde te vrezen betrokken te geraken in uw vaders drugs gerelateerde problemen, terug. U verklaarde dat u de afgelopen jaren steeds afwisselend in Pereira en Medellín verbleef, tot u zich in oktober 2015 definitief in Medellín vestigde om er te werken. Ook na uw verhuis naar Medellín keerde u nog geregeld terug naar Pereira, om uw familie te bezoeken (CGVS I, p. 4, 6, 9-10; CGVS II, p. 5, 6, 7, 16). Deze houding is bijzonder moeilijk in overeenstemming te brengen met een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Dat u niet aannemelijk heeft gemaakt in verband met de drugsproblemen van uw vader persoonlijk te zijn gevisieerd, blijkt tot slot tevens uit het feit dat, ofschoon de drugsproblematiek waarin uw vader verwickeld is minstens teruggaat tot 2010, i.e. minstens zes jaar voor uw vertrek uit Colombia, u sinds 2010 tot uw vertrek uit Colombia in 2016, i.e. gedurende meer dan vijf jaar, zelf **nooit** rechtstreeks problemen heeft gekend in verband met de drugsproblemen van uw vader, dat u **nooit** door vreemden aangesproken werd hieromtrent en dat u evenmin **aanwijzingen** had dat u daadwerkelijk gezocht werd (CGVS I, p. 14, 17; CGVS II, p. 10-11, 15-16).

*U stelde louter af te gaan op hetgeen uw grootmoeder u vertelde – zoals hierboven is gebleken heeft u de door haar ontvangen bedreigingen niet aannemelijk gemaakt – en haar **vermoeden** dat u problemen zou kunnen ondervinden omwille van de drugszaken van uw vader en haar angst voor uw veiligheid (CGVS I p. 13, 14, 17; CGVS II, p. 10-12, 15).*

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u geenszins aannemelijk gemaakt omwille van de door u beweerde aanhouding van uw vader en diens banden met het drugsmilieu, waarin uw grootmoeder betrokken zou zijn geraakt, persoonlijk problemen te hebben gekend.

Hier dient aan toegevoegd te worden dat het document opgesteld door de politie van Pereira, waarin verwezen wordt naar bedreigingen aan het adres van uw familie, slechts een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en dat, om bewijskrachtig te zijn, documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier niet het geval is.

*Zelfs al zou er geloof gehecht kunnen worden aan uw vrees in Pereira betrokken te geraken in de problemen van uw vader, quod non, dan nog dient uw vrees ten aanzien van Medellín beoordeeld te worden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u sinds u meerderjarig bent geregeld in Medellín verbleef en u zich in oktober 2015 definitief in Medellín vestigde, waar u een vast contract aangeboden was (CGVS I, p. 4; CGVS II, p. 5-7, 21-22). U verklaarde nadrukkelijk in Medellín nooit problemen te hebben gekend omwille van uw vader (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 21, 22). **Uit niets blijkt dat u zich niet opnieuw in Medellín zou kunnen vestigen, hetgeen u uitdrukkelijk beaamde** (CGVS II, p. 22).*

U verklaarde weliswaar nog Colombia in het algemeen en Medellín in het bijzonder te hebben verlaten omwille van de slechte economische situatie in het land. U stelde dat uw leven in Colombia een kwestie van overleven was en dat de onzekerheid of u voldoende middelen zou hebben voor de huur of voor voedsel, u constante stress bezorgde (CGVS I, p. 7, 10-11, 15-16, 18; CGVS II, p. 21-22). Er dient evenwel opgemerkt te worden dat bovenstaande door u ingeroepen motieven voor uw vertrek uit Colombia van louter socio-economische aard zijn en bijgevolg niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin is er een verband met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Hier kan aan toegevoegd worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u in Colombia steeds gewerkt heeft - zo werkte u zowel in Pereira als in Medellín in de bouwsector als schrijnwerker, metselaar en schilder en werkte u ook als schoenmaker en in de verkoop (CGVS I, p. 6; CGVS II, p. 5, 6; Verklaring DVZ, vraag 12, d.d. 6.1.2017) - en beschikte u voor uw komst naar België over een vast contract in Medellín, dat u zelf beëindigde om naar Europa te reizen (CGVS II, p. 6-7, 21). Bovendien verblijft uw moeder sinds de jaren '90 in Europa en ondersteunde zij u financieel (CGVS I, p. 3; CGVS II, p. 3, 21-22).

U verklaarde ook nog dat er in Medellín veel criminaliteit bestaat en dat u de veiligheidssituatie in Colombia in het algemeen en in Medellín specifiek vreest. Zo stelde u dat er in Medellín bendes actief zijn en u er geregeld getuige was van geweld. Nadat u er zich had gevestigd werd uw aanwezigheid in de wijk door een vriendin van uw moeder die u aan een kamer had geholpen aangemeld bij de bende die de wijk controleert en werd u twee keer verplicht tot het betalen van beschermingsgeld. Twee keer werd u in Medellín bestolen onder dreiging van een mes (CGVS I, p. 12, 15-16; CGVS II, p. 16, 17-20). Uit uw verklaringen kan echter opgemaakt worden dat de (twee) diefstallen die u persoonlijk heeft meegemaakt in Medellín – zich op verschillende plaatsen afspeelden en dat het steeds om geïsoleerde incidenten ging, en dat u telkens de draad van uw leven opnam. Zo stelde u dat deze diefstallen u overkwamen in twee verschillende wijken van de stad (CGVS II, p. 17-19). U verklaarde dat u eenmaal op de bus in Medellín werd bestolen van uw geld en dat u een tweede keer op terugweg van uw werk werd tegengehouden in uw wijk en werd bestolen (CGVS II, p. 17-20). U voegde hieraan toe dat het tweemaal verschillende overvallers betrof en dat uw overvallers het niet specifiek op u gemunt hadden maar dat dit elke toevallige voorbijganger kon overkomen. U droeg daarom zo weinig mogelijk waardevolle spullen op u en gaf, als u tegengehouden werd, alles af waarna u, evenwel geschrokken, uw weg vervolgde (CGVS II, p. 18, 20-21). Uit het loutere feit dat u in Medellín twee keer het (toevallige) slachtoffer werd van diefstal kan evenwel geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Eenzelfde opmerking kan gemaakt worden over het feit dat u in het begin dat u in Medellín woonde een tweetal keer beschermgeld ter waarde van een vijftal euro moest betalen (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 20, 22). Dat u twee keer vijf euro beschermgeld moest betalen, is immers in alle redelijkheid onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van vervolging of ernstige schade.

Hieraan kan toegevoegd worden dat het louter gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van criminelen, niet voldoende ernstig is om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 b) van de Vreemdelingenwet te vallen.

Wat betreft deze algemene onveiligheid in Colombia, waarvoor u vreest bij een terugkeer, kan worden opgemerkt dat aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Zo speelt het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk af op het platteland. In andere regio's en in de (groot)steden, zoals Bogotá en Medellín, wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict. De moorden die in de steden worden gepleegd betreffen bovendien quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Het geweld in de steden houdt bijgevolg eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, doch heeft geen uitstaans met art. 48/4, § 2, c Vw. . Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. **Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict.** Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat nergens uit de aangehaalde rapporten of de erin geciteerde bronnen blijkt dat Medellín wordt aangestipt als een regio waar de situatie voor burgers zorgwekkend is. Tevens blijkt uit de beschikbare informatie dat de Colombiaanse autoriteiten stappen ondernemen om de criminaliteit in Medellín, die, zoals aangehaald, doelgericht van aard is, in te dijken.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er voor burgers in Medellín actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande bevindingen niet wijzigen. Uw Colombiaans paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs en uw militaire klaart staven louter uw identiteit en nationaliteit, die hier niet ter discussie staan. Dat er in Pereira en Medellín misdaden gepleegd worden, zoals uit de door u neergelegde internetartikels blijkt, doet geen afbreuk aan de hierboven gemaakte vaststellingen dat uit het loutere feit dat u in Medellín enkele keren het (toevallige) slachtoffer werd van diefstal geen nood aan internationale bescherming afgeleid kan worden, dat het louter gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van criminelen, niet voldoende ernstig is om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 b) van de Vreemdelingenwet te vallen en dat er voor burgers in Medellín actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het attest van de politie van Pereira werd hierboven reeds besproken. Uw boardingpass en de verbintenis tot tenlastenneming houden geen verband met uw vrees bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 9 juli 2019 in een enig middel een schending aan van "het beginsel van behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de manifeste appreciatiefout, van de schending van de artikelen 62, 48/3, 48/4, 48/5 van de wet van 15 december 1980, van het procedure K.B. voor het Commissariaat".

Wat betreft de tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen bij de DVZ en het CGVS, wijst verzoeker erop te hebben verklaard dat "hij misschien een vergissing heeft gemaakt tijdens zijn eerst verhoor" en dat hij "twee keren heeft gezegd dat zijn moeder niet bedreigd was". Verzoeker onderlijnt dat het over oude feiten en een klein detail gaat, waarvoor hij een uitleg heeft gegeven.

Waar verzoeker wordt verweten dat hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud niets wist over de bedreigingen aan het adres van zijn oma maar tijdens het tweede persoonlijk onderhoud wel informatie gegeven heeft, wijst verzoeker erop dat er meer dan een jaar is tussen de twee onderhouds en hij gedurende die periode informatie kon verzamelen over de situatie.

Aangaande de vaststelling dat verzoeker geen verdere informatie gaf over de tante die gedood is, stelt verzoeker dat dit lang geleden is en dat hij geen informatie durfde "te hebben" rekening houdend met het gewelddadige klimaat. Hij legt uit dat hij in dergelijke context liever aan zijn eigen situatie dacht, om zijn eigen leven te redden.

Ook waar verzoeker geen informatie kon geven over de inhoud van de bedreigingen aan zijn oma benadrukt verzoeker dat hij aan zijn eigen veiligheid moest denken om zijn leven te redden. Hij wijst er bovendien op dat hij zijn oma niet wilde "verpesten" met vragen over haar situatie. Verzoeker stelt dat dezelfde opmerkingen gelden met betrekking tot de argumentatie over andere familieleden.

Wat betreft verzoekers gereis tussen Pereira en Medellín stelt verzoeker dat hij met zijn heen en terug reizen de bedoeling had om zijn leven te redden.

Verzoeker benadrukt dat hij nooit samen met zijn vader heeft geleefd en lange periodes bij zijn oma heeft gewoond.

Verzoeker stelt dat hij altijd in een onveilige sfeer moest leven, verschillende keren diende te verhuizen en daarom besliste het land te verlaten.

Wat betreft het door verzoeker neergelegd document wijst verzoeker erop dat het origineel ten gevolge van een waterprobleem was vernield, maar dat dit stuk de problemen van zijn oma aantoont.

Verzoeker stelt dat het bestuur toepassing maakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat het aan het bestuur is om aan te tonen dat *“er een veilig plaats is in Colombia waar de verzoeker zich kan bevestigen.”* Verzoeker stelt dat hij zich niet duurzaam kan vestigen in Medellín en dat hij er verschillende keren was aangevallen.

Wat betreft de subsidiaire bescherming betoogt verzoeker dat de beoordeling van verweerder onvoldoende is en dat de bestreden beslissing moet vernietigd worden. Hij stelt dat het dossier stukken in het Spaans inhoudt en dat dergelijke stukken niet vertaald werden. Verder laat hij gelden dat de weinige informatie over de situatie van de steden niet over zijn stad gaat en dat de COI Focus niet nuttig is voor de analyse van verzoekers dossier.

In het verzoekschrift wordt gevraagd aan *“verzoeker de hoedanigheid van vluchteling te verlenen. In ondergeschikte orde hem het statuut van subsidiaire bescherming te verlenen. In uiterst ondergeschikte orde, de aan verzoeker bestreden beslissing te vernietigen.”*

2.2. Stukken

In zijn aanvullende nota van 23 januari 2020 haalt verweerder volgende rapporten aan:

UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015;

COI Focus *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 ;

COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoeker legt zijn Colombiaans paspoort, identiteitskaart, rijbewijs en militaire kaart neer en toont hiermee zijn identiteit en nationaliteit genoegzaam aan.

2.4.2. Verzoeker verklaart Colombia te zijn ontvlucht uit vrees voor problemen met de drugsbende met wie zijn vader in conflict was (notities van het persoonlijk onderhoud van 28 november 2017 (hierna: notities 1), p. 8). Hij verwijst tevens naar de algemene veiligheidssituatie en het bendegeweld, alsook naar de economische situatie in Colombia (notities 1, p. 7, p. 15-16). Verzoeker toont echter zijn nood aan internationale bescherming niet aan.

2.4.3. Vooreerst maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Colombia problemen zou krijgen met de drugsbende waarbij zijn vader betrokken was. Immers, uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij nooit rechtstreeks problemen heeft gekend in verband met de drugsproblemen van zijn vader, dat hij nooit door vreemden werd aangesproken hieromtrent en dat hij evenmin aanwijzingen had dat hij daadwerkelijk werd gezocht (notities 1, p. 14-15, p. 17; notities van het persoonlijk onderhoud van 20 februari 2019 (hierna: notities 2), p. 10-11). Bovendien stelde verzoeker dat zijn vader sinds 2010 in de cel zat en dat hij sindsdien geen contact meer had met de familie van zijn vader en niet weet of de familie van zijn vader nog problemen had ondervonden (notities 1, p. 16-17). Verzoeker stelde louter af te gaan op hetgeen zijn grootmoeder hem vertelde over de door haar ontvangen bedreigingen en haar vermoeden dat verzoeker problemen zou kunnen ondervinden omwille van de drugszaken van zijn vader en haar angst voor zijn veiligheid (notities 1, p. 13, p. 14, p. 17; notities 2, p. 10-12, p. 15). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers vrees gebaseerd is op loutere veronderstellingen die hij van een derde hoorde en die hij niet weet hard te maken (zie *infra*). Evenmin maakt hij aannemelijk dat zijn vrees op heden nog actueel is.

2.4.4. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, moet er sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging. De toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 veronderstelt eveneens een reëel risico op ernstige schade. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische aangehaalde vrees of risico volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Deze vrees of dit risico moet zowel concreet, actueel en persoonlijk zijn als een objectieve grondoorzaak hebben.

2.4.5. Verzoeker slaagt er niet in de bedreigingen aan het adres van zijn grootmoeder ten gevolge van zijn vaders problemen met de drugsbende aannemelijk te maken, dit terwijl verzoekers vrees voor vervolging er geheel op steunt. Zo wist verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud niet of zijn grootmoeder rechtstreeks, telefonisch, per brief of op een andere wijze bedreigd werd (notities 1, p. 13-14), om tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud te verklaren dat zijn grootmoeder hem vertelde dat ze doodsb bedreigingen ontving per telefoon of via dreigbrieven, maar ook door onbekenden die haar op straat aanspraken (notities 2, p. 8-9). Verzoekers wijzigende verklaringen over de manier waarop zijn grootmoeder bedreigingen zou hebben ontvangen, ondergraaft de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden feiten.

2.4.6. Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat er meer dan een jaar is tussen de twee onderhouds en hij gedurende die periode informatie kon verzamelen over de situatie, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde dat zijn grootmoeder – die reeds jaren geleden overleden is – hem had verteld op welke wijze ze bedreigd werd (*“uw oma werd gebeld?”*, *“Ja, voor zover ik weet, dat is toch wat ze me heeft verteld”*, notities 2, p. 8; *“hoe weet u ervan?”*, *“Mijn oma vertelde me daar over.”*, notities 2, p. 9). Verzoekers *post factum* verklaring in het verzoekschrift strijdt met zijn verklaringen gedurende zijn tweede persoonlijk onderhoud en kan aldus de vastgestelde tegenstrijdigheden niet verschonen. Deze blijven dan ook onverminderd overeind.

2.4.7. Indien verzoeker in de periode tussen zijn eerste en tweede persoonlijk onderhoud inderdaad informatie zou hebben verzameld over de situatie kan uit verzoekers vage verklaringen en gebrek aan gegevens slechts de onwaarschijnlijkheid van de feiten blijken. Zo blijft verzoeker onwetendheid aangaande de door zijn grootmoeder en eventueel andere familieleden ontvangen bedreigingen. Hoe dan ook ondergraaft zijn gebrek aan precieze informatie over deze bedreigingen ten aanzien van zijn familie de geloofwaardigheid van zijn eigen vluchtrelaas, nu van een persoon die zijn land is ontvlucht omwille van bepaalde redenen redelijkerwijs kan worden verwacht dat deze op de hoogte zou zijn van de oorzaak van zijn problemen waarvoor hij moet vluchten. Verzoeker verklaarde echter dat hij niet wist hoe zijn tante overleden is, dat hij hierover geen vragen stelde ondanks zijn vermoeden dat er een verband was met de drugsproblematiek van zijn vader en dat hij na de dood van zijn oma (in 2010 of 2011) geen contact had met zijn vaders familie en niet weet of er nog iemand werd bedreigd (notities 1,

p. 13; notities 2, p. 12). Nochtans stelde verzoeker dat er contactmogelijkheden met zijn vaders familie waren (notities 1, p. 14, p. 16; notities 2, p. 12, p. 14). Uit verzoekers verklaringen blijkt verder dat hij ook over de inhoud van de bedreigingen die zijn grootmoeder ontving niets wist (*“wat voor bedreigingen ontving uw oma?”*, *“Dat weet ik nt, mijn oma zei me steeds dat ik met mijn moeder moest kijken hoe ik kon vertrekken, ik weet dat ze zeiden 'betaal of er gebeurt iets met je familie'”*, notities 1, p. 14; *“moest uw oma geld betalen aan haar belagers?”*, *“Dat weet ik nt, ik wist nt wat ze moest doen om die bedreigingen te vermijden, ik weet het nt”*, notities 2, p. 8; *“en sinds de aanslag op uw oma, heeft u daarna nog iets gehoord?”*, *“Er waren nog bedreigingen en ze zei dat ik moest vertrekken, maar ik weet nt of die bedreigingen ernstiger waren, dat weet ik nt”*, notities 2, p. 13). Verzoeker bleek evenmin op de hoogte van het politieonderzoek naar aanleiding van zijn grootmoeders klacht (notities 1, p. 17; notities 2, p. 15). Verzoekers onwetendheid aangaande de bedreigingen ten aanzien van zijn grootmoeder en (eventueel) zijn familieleden ondergraaft de geloofwaardigheid ervan. Aangezien verzoeker veronderstelde dat hij in deze bedreigingen werd vermeld, zijn de bedreigingen aan verzoekers adres evenmin aannemelijk. Waar verzoeker nog beweerde dat er een verband was tussen de beschieting van zijn oma en de door haar ontvangen bedreigingen (notities 2, p. 15), ondermijnt dit tevens de geloofwaardigheid van de beschieting zelf. Gelet op voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Colombia problemen zou kennen omwille van het druggerelateerde verleden van zijn vader.

2.4.8. Waar verzoeker geen informatie kon geven over de tante die gedood is, over de inhoud van de bedreigingen aan zijn oma en over de bedreigingen aan het adres van zijn familie, benadrukt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij, gelet op de gewelddadige context, aan zijn eigen veiligheid moest denken om zijn leven te redden en dat hij hen niet wilde *“verpesten”* met vragen over de situatie. De Raad meent dat van iemand die zijn land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen enige belangstelling mag worden verwacht in (de oorzaak en evolutie van) deze problemen. Daar de vlucht uit het land van herkomst een gebeurtenis met een enorme impact op verzoekers leven is, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker verduidelijking vraagt en verzoekers familie hem inlicht over de evolutie van de problemen. Er kan bovendien wel degelijk verwacht worden dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming feitelijk actualiseert. Verzoeker dient zich immers te informeren over de wezenlijke noodzaak om van zijn land van herkomst verwijderd te blijven om redenen zoals gesteld in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uitleg in het verzoekschrift kan zijn onwetendheid niet verschonen.

2.4.9. Ook uit verzoekers houding blijkt dat hij niet persoonlijk werd gevisieerd in Pereira. Immers stelde verzoeker dat hij de jaren voor zijn vertrek woonde en werkte in Medellín, waar hij geen problemen kende ten gevolge van de drugsproblemen van zijn vader, doch steeds terugkeerde naar Pereira, waar hij beweerde te vrezin betrokken te geraken in zijn vaders druggerelateerde problemen. Verzoeker verklaarde dat hij de afgelopen jaren – sinds hij meerderjarig was – steeds afwisselend in Pereira en Medellín verbleef, tot hij zich in oktober 2015 definitief in Medellín vestigde om er te werken, maar ook na zijn verhuis naar Medellín nog geregeld terugkeerde naar Pereira om zijn familie te bezoeken (notities 1, p. 4, p. 6, p. 9-10; notities 2, p. 5-7). Indien verzoeker werkelijk vreesde voor problemen in Pereira ten gevolge van de situatie van zijn vader, dan kan niet worden ingezien dat hij nog (vrijwillig) zou terugkeren naar Pereira, temeer gezien hij zijn leven in Medellín had uitgebouwd. De Raad hecht dan ook geen enkel geloof aan verzoekers bewering dat hij in geval van terugkeer naar Colombia problemen zou krijgen met de drugsbende waarbij zijn vader betrokken was.

2.4.10. Het document opgesteld door de politie van Pereira, waarin verwezen wordt naar bedreigingen aan het adres van verzoekers familie, kan de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas niet herstellen. Daargelaten het document een fotokopie betreft, waarvan de bewijswaarde hoe dan ook relatief is, werd het opgesteld op 30 december 2010 en is het bezwaarlijk actueel. De Raad herneemt dat verzoeker niet op de hoogte was van bedreigingen ten aanzien van zijn familieleden na 2010 en niet aantoonde dat zijn beweerde vrees voor vervolging actueel en gegrond is.

2.4.11. Zelfs indien enig geloof gehecht zou worden aan verzoekers vrees in Pereira betrokken te geraken in de problemen van zijn vader – wat geenszins het geval is – blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in Medellín woonde en werkte en dat zijn vrees bijgevolg ten aanzien van Medellín dient worden beoordeeld. Immers blijkt dat verzoeker sinds hij meerderjarig is geregeld in Medellín verbleef, er zich in oktober 2015 definitief vestigde en hem er een vast contract aangeboden werd (notities 1, p. 4; notities 2, p. 5-7, p. 21-22). Verzoeker verklaarde nadrukkelijk en herhaaldelijk in Medellín nooit problemen te hebben gekend omwille van zijn vader (notities 1, p. 15; notities 2, p. 21-22). Uit niets blijkt dat verzoeker zich niet opnieuw in Medellín zou kunnen vestigen, hetgeen hij uitdrukkelijk beaamde (*“wat wilt u*

daarmee zeggen?", "Dat ik zou kunnen terugkeren nr Medellin. Als u me een negatieve beslissing geeft en ik zou moeten terugkeren nr COL weet ik al hoe het leven is in COL", "en zou u kunnen terugkeren nr Medellin en daar gaan wonen?", "Dat zou het meest logische zijn. Dat zou wel opnieuw van 0 beginnen zijn. Een plek vinden om te wonen, iemand zoeken die me kan helpen, werk zoeken en de probs met de bendes weer aangaan", notities 2, p. 22).

2.4.12. Verzoeker stelt dat toepassing wordt gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, betoogt dat het aan verweerder is om aan te tonen dat "er een veilig plaats is in Colombia waar de verzoeker zich kan bevestigen" en stelt dat hij zich niet duurzaam kan vestigen in Medellín en dat hij er verschillende keren was aangevallen. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker voor zijn vertrek uit Colombia in Medellín verbleef en er werkte, dat hij sinds hij meerderjarig werd heen en weer reisde tussen Pereira en Medellín en dat hij zelf bevestigd heeft dat hij er zich kan vestigen. Bovendien toont verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging, dan wel geen reëel risico op ernstige schade in zijn hoofd aan in Medellín (zie *infra*). Aldus is redelijk aan te nemen dat verzoeker zich in geval van terugkeer naar Colombia niet moet hervestigen, maar dat hij kan terugkeren naar Medellín.

2.4.13. Waar verzoeker verklaarde dat er in Medellín veel criminaliteit bestaat en dat hij de veiligheidssituatie in Colombia in het algemeen en in Medellín specifiek vreest, blijkt uit verzoekers verklaringen dat de (twee) diefstallen die hij persoonlijk heeft meegemaakt in Medellín geïsoleerde incidenten betroffen, die kaderen in de algemene (veiligheids)situatie in Medellín, Colombia. Zo stelde hij dat deze diefstallen hem overkwamen in twee verschillende wijken van de stad, dat hij eenmaal op de bus werd bestolen van zijn geld en een tweede keer op terugweg van zijn werk werd tegengehouden in zijn wijk en werd bestolen, dat het tweemaal verschillende overvallers betrof en dat zijn overvallers het niet specifiek op hem gemunt hadden maar dat dit elke toevallige voorbijganger kon overkomen (notities 2, p. 17-20). Uit het loutere feit dat verzoeker in Medellín twee keer het (toevallige) slachtoffer werd van diefstal kan evenwel geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Ook over het feit dat verzoeker in het begin dat hij in Medellín woonde een tweetal keer beschermgeld ter waarde van een vijftal euro moest betalen, stelde hij dat dit aparte voorvallen betroffen die iedereen konden overkomen (notities 1, p. 15; notities 2, p. 20, p. 22). Hij voegde eraan toe dat men nadat hij een tijdje in de wijk woonde niet meer werd benaderd om beschermingsgeld te betalen en dat men misbruik maakt van mensen die nieuw zijn in de wijk (notities 2, p. 20). Ook uit deze feiten kan geen nood aan internationale bescherming ontwaard worden.

2.4.14. Waar verzoeker de algemene socio-economische situatie in Colombia aanhaalt, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen. Voorts toont verzoeker geen concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer naar Colombia, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus een onmenselijke of vernederende behandeling dient te vrez. Wel integendeel, uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in Colombia - zowel in Pereira als in Medellín - steeds gewerkt heeft (notities 1, p. 6; notities 2, p. 5-6; verklaring DVZ, vraag 12), dat hij voor zijn komst naar België een vast contract had in Medellín dat hij zelf beëindigde om naar Europa te reizen (notities 2, p. 6-7, p. 21) en dat zijn moeder sinds de jaren 1990 in Europa verblijft en verzoeker financieel ondersteunde (notities 1, p. 3; notities 2, p. 3, p. 21-22).

2.4.15. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Wat betreft de door verzoeker neergelegde internetartikelen aangaande de algemene veiligheidssituatie in Colombia, meer bepaald in Pereira en Medellín, volstaat het niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene artikelen dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe gelet op voorgaande in gebreke. Bovendien herneemt de Raad dat uit het loutere feit dat verzoeker in Medellín enkele keren het (toevallige) slachtoffer werd van diefstal geen nood aan internationale bescherming afgeleid kan worden. Het attest van de politie van Pereira werd hierboven reeds besproken. Verzoekers boardingpass en de verbintenis tot ten laste neming houden geen verband met verzoekers vrees bij terugkeer.

2.4.16. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de bovenstaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 (dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU) verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Over het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt het Hof uitdrukkelijk: “De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict” (HvJ 30 januari 2014 (GK), “*Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*”, C-285/12, punt 29). Het Hof vervolgt (in punt 30): “Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest *Elgafaji*, reeds aangehaald, punt 43)”. Het Hof besluit: “Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of

als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”.

De situatie in Colombia is grondig gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular (FARC-EP) die de 50jarige burgeroorlog beëindigde. De onderhandelingen voor het vredesproces met l'Ejercito de liberación nacional (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017 hebben echter niet geleid tot een staakt-het-vuren te komen (*“COI Focus: République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 (hierna: COI Focus 2018), pp. 7 en 14). De FARC-EP startte na het ondertekenen van het vredesakkoord wel het proces voor demobilisatie, ontwapening en re-integratie.

Algemeen genomen verbeterde de veiligheidssituatie in Colombia sindsdien opmerkelijk. Niettemin kan gesteld worden dat het geweld in het land nog steeds problematisch is. De aard en de verspreiding ervan in Colombia wijzigde evenwel (COI Focus *“Colombia: Veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 (hierna: COI Focus 2019), punt 2 en 4).

Zo heeft de demobilisatie van FARC-EP geleid tot een ernstig vacuüm op het platteland dat een weerslag had op de aangroei van cocaplantages die recordaantallen bereiken in 2018. Het gevolg was een toename van geweld tussen gewapende groepen in pogingen om lucratieve regio's in te palmen die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, onder andere door het EPL, de ELN en AGC, maar ook door de georganiseerde misdaad (COI Focus 2018, p. 11, p. 13, p. 19-20 en COI Focus 2019, pp. 7-10). Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden aldus nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Niettemin meer dan 20 dissidente groepen van de FARC-EP actief zijn in Colombia en de activiteiten van de paramilitaire groeperingen sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid blijven, bevestigt ook een onderzoeksjournalist in Colombia, dat de toegang tot 'land' de kern vormt van het conflict in Colombia (COI Focus 2018, p. 13-14 en COI Focus 2019 pp. 7-10).

De Raad kan dan ook aannemen dat het streven naar controle over grondgebied, de illegale drugshandel en cocateelt, het geweld en de criminaliteit in Colombia ernstig opdrijft, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier toegevoegde COI (COI Focus *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en in de COI Focus *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 13 november 2019, alsook uit de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Colombia”* van september 2015 en de COI Focus 2019, p. 6-10).

Volgens het ICRC zijn er ten minste vijf binnenlandse gewapende conflicten aan de gang in het land, waarvan vier tussen de regering van Colombia en respectievelijk de ELN, de EPL, de AGC en de FARC-EP en een tussen de ELN en de EPL (COI Focus 2019, p. 7 en 60). Opnieuw wordt door de veelheid van bronnen in de COI vastgesteld dat het geweld en het conflict zich concentreren in een aantal geografische, hoofdzakelijk rurale, gebieden die in grote mate samengaan met de aanwezigheid van gewapende groepen en de twee grootste illegale economieën, namelijk de cocateelt en de mijnbouw (COI Focus 2019, p. 24). Deze conflicten en gevechten tussen gewapende groeperingen en de overheid en tussen gewapende groeperingen onderling, alsook door doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen (COI Focus 2019, p. 60), worden gesitueerd op het platteland in de grensstreek met Venezuela (Catatumbo in Norte de Santander en Arauca), de Pacific regio (Nariño, Cauca, Valle de Cauca en Chocó), Bajo Cauca in Antioquia en Zuidelijk Cordoba, alsook in de zuidelijke regio van het land (Putumayo, Caquetá, Meta en Guaviare) (COI Focus 2019, p. 23-39). Insight Crime meldt in januari 2019 dat vele van deze confrontaties op het platteland ook de burgerbevolking treffen en leiden tot ontheemding, afpersing en beperkte bewegingsvrijheid. De departementen Nariño, Chocó, Antioquia en Arauca worden hierbij zwaar getroffen (COI Focus 2019, p. 19-20, p. 24-39).

Tussen 1 januari 2019 en 23 september 2019 vinden er 2.852 veiligheidsincidenten plaats in Colombia met 372.662 slachtoffers, waarvan 362.592 burgers.

Het hoge aantal burgerslachtoffers valt te verklaren doordat ook de personen wiens toegang tot diensten en hulp beperkt of belemmerd wordt door het gewapend conflict (319.521 personen) in rekening worden gebracht. Daarnaast zijn er de ontheemden (12.740 personen) en mensen die het slachtoffer zijn van confinement (23.550 personen) m.a.w. *“suffers limitations to its free mobility for a period equal to or more than one week, with severe limitations in access to three or more goods, basic services or assistance such as: food, education, health, water and sanitation, livelihoods, or other basic services”* (UNOCHA Colombia, 04/2015 in COI Focus 2019, p. 17-18).

Het merendeel van de gewelddadige incidenten valt onder de noemer van doelgerichte moorden (623), bedreigingen (474), aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur (174) en aanvallen met geïmproviseerde explosieven (154). Daarnaast vonden ook 141 gevechten tussen overheidstroepen en gewapende groepen en 95 botsingen tussen gewapende groepen onderling. Een vergelijking tussen 2018 en 2019 voor de periodes tussen 1 januari en 23 september toont een stijging in het aantal gewelddadige incidenten maar een sterke daling in het aantal slachtoffers (COI Focus 2019, p. 17).

Bovendien is de situatie in de steden van een andere orde. Volgens het International Institute for Strategic Studies (IISS) zijn steden evenwel geen geïsoleerde eilanden en worden ze getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken via transnationale illegale handel en niet-statelijke gewapende groepen. Hoewel het gewapend en crimineel geweld aldus een impact heeft op de stedelijke centra, blijkt uit de geraadpleegde bronnen dat confrontaties tussen gewapende groepen amper burgerslachtoffers maken (COI Focus 2019, p. 39-40).

Uit de voorliggende informatie blijkt duidelijk dat de impact van het geweld regionale verschillen kent, en de bevolking op het platteland harder treft dan de stedelingen. Bovendien dragen vooral de inheemse bevolking en Afro-Colombianen de gevolgen van het geweld. Drie jaar na het vredesakkoord ligt het niveau van geweld lager dan ervoor, maar is de socio-economische situatie in veel rurale gebieden amper verbeterd.

Concluderend kan hieruit niet blijken dat het geweld in Colombia en de voornoemde departementen van die aard is om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Zoals hierboven vastgesteld woonde en werkte verzoeker voorafgaand aan zijn vertrek uit Colombia in Medellín en blijkt uit zijn verklaringen dat hij in geval van terugkeer naar Colombia zich opnieuw zou vestigen in Medellín. Uit voornoemde COI Focus van 13 november 2019 blijkt dat dat er in de stad Medellín ongeveer 240 verschillende gangs aanwezig zijn met naar schatting 5.000 leden. Hoewel IISS wijst op de voortdurende territoriale invloed van de criminele bendes, haalt het instituut tevens aan dat voormalige *no-go areas* in de stad via toerisme, openbaar vervoer en openbare diensten geïntegreerd zijn in de stedelijke maatschappij (COI Focus 2019, p. 42). De COI Focus vermeldt verder dat de meeste incidenten van ontheemding, alsook het aantal moorden en de gevallen van afpersing, gelinkt zijn aan het (doelgericht) bendege geweld en confrontaties tussen georganiseerde criminele bendes (COI Focus 2019, p. 43).

Hoewel dient aangenomen te worden dat crimineel en bende-gerelateerd geweld in sommige Colombiaanse steden, zoals Medellín, inderdaad aanwezig is, kan noch uit de informatie van de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier noch uit de door verzoeker bijgebrachte (kranten)artikelen blijken dat het geweld in Medellín, Colombia thans dermate hoog, algemeen verspreid en willekeurig is dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift stelt, met name dat het dossier stukken in het Spaans inhoudt en dat dergelijke stukken niet vertaald werden, kan de Raad slechts vaststellen dat de Spaanstalige informatie toegevoegd aan het administratief dossier wel degelijk voorzien is van een vertaling.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK